

קונטרס

בנין יעקב

שבת פרה

אמרים יקרים מפנינים נפלאים
לעורר הלבבות בימים המאירים
להבהיק עיניים ביהלום וספירים

תוכן הענינים

שבת פרה

לטהר טמאים באומר קדוש.....ג

טבת תשפ"א

© כל הזכויות שמורות

להערות אפשר לפנות לטל-פקס : 02-999-8201

או למייל : GMAIL.COM@3122131

ניתן להשיג הקונטרס

בירושלים : 053-31-53-661 050-41-75-336

בבית שמש : 052-76-30-720

כמו כן ניתן להשיג את סדרת הקונטרסים

בנין יעקב על המועדים

אלול - תשרי - חנוכה - שובבי"ם - פורים - ד' פרשיות

חודש ניסן - חג הפסח - ספירת העומר - שבועות - בין המצרים

וכן בנין יעקב על התורה: בראשית - שמות

שבת פרה

למה נמאין באומר קדוש

פרשת פרה

הפרשה השלישית מתוך הד' פרשיות שתיקנו חכמינו לקראם בציבור הינה פרשת טהרת ישראל - פרשת פרה (במדבר יט), בפרשה זו מפרשת התורה הקדושה את הלכות הפרה אדומה ואת סדר ההזאות על טמאי המת להעלותם מטומאה לטהרה.

המעם שתיקנו חכמינו לקראה בעת הזאת, לסוף חודש אדר, היות ונמצאים אנו כבר סמוך ונראה לחודש ניסן שבו מקריבים ישראל את הפסח, והאנשים שיש בהם טומאה מנועים מלהקריב את הקרבן, על כן קוראים בפרשת פרה בכדי להזכיר ולעורר לכל אלו שיש בידם טומאה מן המת שילכו להתעסק בטהרתם ויוכלו להקריב את קרבנם.

פרה קודמת להחודש כי טרם ההתחדשות צריך להיטהר

רש"י במסכת מגילה (כט.) מביא את דברי הירושלמי (מגילה כה:): שאמרו, כי לעולם - על פי סדר הווייתם - צריכים היו לקרוא תחילה בפרשת החודש ורק אחר כך לקרוא בפרשת פרה, ולא כפי הסדר שלנו שקוראים קודם פרה ואחר כך החודש, שהלא הפרשה של החודש נאמרה כבר ביום הראשון של חודש ניסן, ואילו הקרבת הפרה האדומה הייתה למחרתו ביום השני של חודש ניסן.

אולם לחשיבות העניין של פרשת פרה, העוסקת במהרתן של ישראל, קבעו חז"ל להקדים קריאתה קודם פרשת החודש. למדים אנו מזה את גודל עניינה של פרשה זו של פרה[א].

בספה"ק 'שפת אמת' (פרה - תרמ"א ותרמ"ז) הוסיף לבאר את עומק העניין במה שקבעו להקדים פרשת פרה להחודש, ואומר כי בשעה שקוראים ישראל את פרשת 'החודש הזה לכם' מושפע עלינו ממרום רוח של התחדשות, שהרי חודש ניסן הוא ראש החודשים ובחודש זה מתחיל שנה חדשה, על כן, לקראת ההתחדשות העתיד לבוא עלינו צריכים לעשות הכנה יתירה ולטהר ולקדש עצמנו בקדושה ובטהרה שנהיה ראויים לזה. ובייחוד שחודש ניסן הוא הרי הזמן שבו עתידים אנו להיגאל (ראש השנה א.), וודאי הדבר שהקב"ה אכן מערה עלינו רוח טהרה ממרום לקראת הגאולה העתידה להיות.

אף מביא לזה ראיה ממקרא מפורש, וכדאמר דוד המלך ע"ה בתהלים (נא, יב), "לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי", רואים אנו מזה כי קודם כל צריך להגיע לידי כך שיהיה הלב טהור, ורק אחר כך יכולה ההתחדשות והרוח הנכונה להתחדש בקרבנו, וכפי שאנו מוסיפים להתחזק לעת הזאת בתשובה ובמעשים טובים, כן מוסיף הקב"ה להשפיע עלינו בחודש ניסן רוח של התחדשות מגברי מרומים.

מוסיף ה'שפת אמת' ואומר, כי מאחר וישראל מתעסקים בימים אלו להביא את עצמם לידי קדושה וטהרה ושהיו ראויים להקריב את קרבן הפסח, על

(א) ראה תלמוד ירושלמי מגילה (כה): רבי לוי בשם רבי חמא בר חנינה בדין הוא שתקדים החודש לפרה שבאחד בניסן הוקם המשכן ובשני נשרפה הפרה ולמה פרה קודמת שהיא טהרתן של כל ישראל. וראה לשונו של קרבן העדה (שם): שבאחד בניסן הוקם המשכן. ובשני בניסן נשרף הפרה מפני שלא היו יכולין לשרוף הפרה עד שהוקם המשכן, דכתיב 'וזהו אל נכח פני אוהל מועד מדמה וגו'', ונמצאת פרה מאוחרת לראש חודש ניסן, ולמה פרה קודמת, מפני שהיא טהרתן של ישראל, וראוי דנהדר בטהרה, לכך מקדימין.

כן ברי הדבר שמטבע הימים עצמם מקבלים כח וסגולה מיוחדת להועיל ולסייע לכל דורשי השי"ת שיוכלו לבא לידי טהרת הלב אפילו בזמן הזה.

על ידי הקריאה בתורה כאילו טיהרנו באפר הפרה

ולא נאמרה פרשה זו דווקא לזמן שבית המקדש היה קיים כשהיו ישראל במעמדם ובתפארתם, אלא גם עתה בזמן הזה כשבעוונותינו הרבים חרבה עירנו ועומדת בית המקדש עוזבה ושוממה מבלי באי מועד, ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו, גם לנו הזכות לבא בשערי בית המקדש להיטהר ולהתחטא באפר הפרה לפני ה' אלוקינו, מכל מקום על ידי הקריאה בפרשה זו של פרה הרי אנו זוכים לבא לידי טהרה, וכדרכיב בנביא (הושע יד, ג) "ונשלמה פרים שפתינו", דהיינו שעל אף שאין אנו יכולים להביא את קרבנותינו לבית המקדש, אבל עדיין יכולים אנו לשלם את חובותינו על ידי ריצוי שפתיים.

רבותינו הקדושים, מאורי החסידות נבג"ם, לא הרפו מלחזור על דברים אלו שוב ושוב, בכדי שנדע כי גם כהיום הזה ממש יכולים אנו להיטהר בנפשותינו לפני השם אלוקינו, ועל ידי הקריאה בתורה בפרשה זו של פרה זוכים אנו לרוח קדושה וטהרה, ודומה הדבר כאילו עלינו לציון ברינה ובאנו לפני הכהן שהיה עלינו באצבעו מאפר הפרה.

ראה לנכון את לשון קדשו של הרה"ק מקאזניץ זי"ע (עבודת ישראל - פרשת פרה): "בזמן שאין בית המקדש קיים, דבר שפתינו לרצון לפני ארון כל כאילו קיימנו והקרבתנו הקרבנות וגם הפרה בהזאת שלישי ושביעי, ועל ידי קריאתה על כל פנים נטהר טהרה רוחניות לכבוד הרגל הבא עלינו, וזה הרמז איתא בפסוק (במדבר יט, א-ב) 'וידבר ה' אל משה ואל אהרן זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר', דהיינו שיהיה זמן שדי באמירה לבר, כאשר אין בית המקדש קיים, וזה 'אשר צוה ה' לאמר', [דהיינו שנאמרה בפה תמורת ההקרבה בפועל]".

בדרך זה כתב גם הרה"ק מאפטא (כפרשת פרה): "ענין קריאת פרשת פרה הוא על דרך 'ונשלמה פרים שפתינו' (הושע יד, ג), כי בזמן שבית המקדש היה

קיים היה לנו אפר פרה לטהר אותנו, ועתה בעוונותינו הרבים שאין לנו אפר פרה
אנו מטהרין את עצמו בהתורה".

גם בספה"ק 'בית אהרן' (קמ"ה) הביא בזה הלשון: "בשבת פרשת פרה אמר, שצריך
להאמין שכשם שנטהרים באפר הפרה ממש להקרבת הפסח ממש, כמו כן
נטהרים בזמן הזה בקריאת פרשת פרה, כל אחד ואחד לפי מדרגתו להארת הפסח
ולקדושת כל אחד ואחד לפי בחינתו בקדושה".

ומרגניתא טבא מצאנו בדברי הגה"ק הרב בעל החיד"א ז"ל בספרו 'מדבר
קדמות' (מערכת א), ולפי דבריו נמצא כי גם לאחר חורבן הבית יש
צדיקים וקדושים שזוכים לטהר עצמם באפר הפרה ממש, וכך כתב רבינו
החיד"א: "ואני בעניותי פשיטא לי דרבינו האר"י זצ"ל היה נטהר באפר פרה על
יד אליהו זכור לטוב, ואז נחה עליו רוח הקדש להפליא, והגם כי לא ראיתי
כתוב רמו מזה ולא שמעתי, לבי אומר לי שהרב ז"ל היה מעלים הדבר העלם
נמרץ לרוב ענוותנותו".

מטהר טמאים ומטמא טהורים

עתה נבוא להתבונן מעט בשורשם של דברים, ומתוך כך נדע להפיק הימנה דברי
מוסר ולקח טוב לעבוד את הכורא יתברך שמו, ולידע את חובת השעה
ואת תפקידנו לעת הזאת.

דבר פלא מצאנו במצוות הפרה, שאין לזה אה ורע בשאר מצוות התורה, ממש
דבר והיפוכו, שהלא כל המצווה של פרה אדומה לא באה אלא בכדי
לטהר את האנשים הטמאים מקרב ישראל, זאת על ידי שמזים מאפר הפרה על
האיש הטמא ובכך נהפך להיות טהור, אבל לעומת זה, אם יבוא איש טהור
ויגע באפר הפרה מיד יהיה עליו דין טומאה, ונמצא שאפר הפרה הוא ממטהר
טמאים ומטמא טהורים.

על דבר זה אמרו חז"ל שפרה אדומה הוא חוק מבלי מעם, וכלשון הכתוב (במדבר
י"ב, ב), "זאת חקת התורה וכו' ויקחו אליך פרה אדומה", 'חוקת התורה' - חוק

בלי טעם. עד כדי כך, שאמרו בגמרא (יומא יד.) כי אפילו שלמה המלך ע"ה, שהיה החכם מכל אדם, גם הוא נלאה מלמצוא את הטעם לחוק זה, ועל מצוה זו התבטא שלמה המלך בקהלת (ז, כג) ואמר, "אמרתי אהכמה והיא רחוקה ממני", ואם שלמה המלך לא השיג מילתא בטעמא מה נענה אנן.

חוק בלי טעם - לתקן חסרון האמונה בחטא העגל

אבל דבר זה שומה עלינו לחקור, על מה ולמה נצטוונו במצוה כזאת שאין לה חוק וטעם, ומה בא הקב"ה להשמיענו בהשיתו עלינו את המצוה הזאת.

אולם הרה"ק בעל ה'ישמח ישראל' זי"ע (פרשת פרה א) מבאר דבר זה באופן נפלא מאד, ואומר כי דבר זה כבר ידוע שכל עצמותה של מצוות פרה אדומה לא באה אלא בכדי למרק ולכפר על עוון העגל שכשלו בו ישראל, וכדהביא ברש"י (במדבר יט, כב) בשם רבי משה הדרשן, שהיות והחטא היה על ידי עגל על כן צריכה הכפרה להיות על ידי הפרה, אמה של העגל, משל למה הדבר דומה, לבן השפחה שמינף בפלטרין של מלך, הדין נותן שתבוא אמה ותקנח צואת בנה.

והנה, שורש הפגם בחטא העגל נבע מחסרון בשלמות האמונה בהש"ת ובמשה עבדו, כי משה רבינו עבד ה' כאשר עלה אל ההר לאחר קבלת התורה, אמר לישראל שישוב לסוף ארבעים יום, אולם ישראל טעו בחשבון המניין ומשאך ראו כי משה רבינו בושש מלהגיע נפלו מיד בעצת היצר וכבר לא האמינו במשה רבינו שעתיד לשוב, ועל ידי כך נפלו מאיגרא רמא לבירא עמיקתא וכשלו בעוון הנורא בחטא העגל, עד שאיבדו לגמרי האמונה בהקב"ה רח"ל, ואמרו על העגל "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" (שמות לב, ד).

על פי זה יומתק לנו היטב מדוע בחוקת הפרה אין בה טעם, כי היות והעוון של ישראל היה בשרשו פגם באמונה, על כן מדה כנגד מדה נתן לנו השי"ת מצווה שאין בה שום טעם, וכל העניין שאנו מקיימים את המצווה הזאת הוא רק מחמת שאנו מאמינים בהקב"ה שנתן לנו את התורה וציווה לנו לקיים את חוקותיה ומצוותיה, ולמרות שאין אנו מבינים את הטעם וההיגיון שבו, מכל מקום אין אנו

נמנעים מלקיימה בשמחה ובטוב לבב, ותבוא האמונה של מצוות פרה אדומה ותקנח את העדר האמונה של חמא העגל.

הכלל העולה מן הדברים, כי למרות שהותר לנו לחקור ולברר אחר טעמי ושורשי המצוות, וכפי שמצאנו בספרי מוני המצוות שחוקרים אחר הטעם של כל מצווה ומצווה, אולם יחד עם זאת צריכים אנו לדעת כי עצם הקיום בפועל של המצווה אינו משום שעמדנו על סודם של דברים וזכינו להבין את הטעם שבמצווה, אלא רק כי כן ציוונו הבורא יתברך שמו, כשור לעול וכחמור למשא וכעבד המשמש את הרב בין אם מבין את כוונתו ובין אם לאו^[ב].

(ב) עיקר קיום המצוות הוא מחמת שכן ציווה לנו הקב"ה ולא מחמת הבנת טעמי המצוות, וראה מה שכתב בספרה"ק ב'קדושת לוי' בפרשה של פרה אדומה (חוקת): 'זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר' (יט, ב). הכלל, כי טעמי התורה והמצוות הם נעלמים מכל האדם, רק האדם צריך לעשות ולקיים כל התורה, מחמת ציווי ה' עליו לעשותם ולקיימם. וזהו הרמז 'זאת חוקת התורה', כל התורה והמצוות הם חוקים אצלנו, כי אין נגלה לנו שום טעם מהמצוות, רק עיקר קיום התורה והמצוות יהיה מחמת 'צוה ה' לאמר', מחמת צווי ה' עלינו לעשות, אנו מחויבים לעשותם ולקיימם.

ובמקום אחר הדגיש ה'קדושת לוי' כי כאשר מקיים המצווה בלא להבין טעמה אזי ניכר יותר שעושה את המצווה מחמת אהבתו הגדולה את הקב"ה, וכך כתב בפרשת וירא על הפסוק 'עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה', וזה לשונו: נראה בסייעתא דשמיא, דיש ב' בחינות, אחד שאדם עושה מצוה שיודע טעם המצווה, ואחד שעושה מצוה ואינו יודע הטעם. וגדול הוא העושה בלי ידיעת טעם ממי שיודע הטעם, שביודע הטעם אינו ניכר שעושה המצווה מאהבת הבורא, שאפשר מחמת שיודע הטעם הוא עושה, מה שאין כן העושה בלי ידיעת טעם ניכר שעושה הכל מאהבת ה'.

ראה גם מה שכתב בעניין זה ב'שם משמאל' בפרשה הדין (חוקת), וכך כתב: ענין קבלת עול מלכות הוא לעשות ככל אשר נצטוה בלי לחקור אם נכון או לא, ואחת הוא אם מבין הטעם או נעלם ממנו. ואפי' בדבר שמבין הטעם, אם עושה מחמת שמבין שכך צריך להיות אין זה קבלת עול מלכות, אלא צריך שיעשה בתמימות מפני שכך נצטוה, ומכבוד המלכות הוא לחפש אחר הטעם כמ"ש (משלי כ"ה) וכבוד מלכים חקור דבר, אבל העשי' צריכה להיות בתמימות בלי שום חקירות, וכענין שאמרו ז"ל (ר"ה ט"ז סוע"א) למה תוקעין רחמנא אמר תקעו.

דברי תורה מתקיימין במי שממית עצמו עליה

בדרך זה נראה עוד, שהלא בעבודת השי"ת אין כל העיתים שווים לטובה, ופעמים שמרגישים אנו ערכות ומתיקות בדברי התורה הקדושה, שואבים אור וחיות מעבודת התפילה ביקוד אש ובהתלהבות, כמו כן זוכים אנו לקיים המצוות מתוך שמחה של מצווה, ועל דבר זה אנו מבקשים בכל יום תמיד, "והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו", "הוא יפתח לבנו בתורתו וישם בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם", "טוב טעם ודעת למדני (תהלים קיט, סו)".

אולם איתרחיש מילתא מזמן לזמן שאין אנו מרגישים כל כך את החיות והשמחה שצריך להיות בעבודת קוננו, ודבר זה עלול להביא את האדם לידי עייפות ולרפיון ידיים מן העבודה, ובשעה זו צריך האדם לדעת כי העת הזאת הוא שעת המבחן האמתי האם כל מה שעבד את השי"ת עד עתה היה רק כי כן ציווה לו הבורא יתברך שמו, או שמא חלילה לא היה זה אלא להנאת עצמו, והאיש המשכיל אשר מתגבר על הרגשיו ומתאמץ לעבוד את הקב"ה גם במצב הזה, הוא מוכיח כי כל עבודתו אינה אלא כי כן ציווה לו המלך^[ג].

(ג) בעניין זה הבט מה שכתב ב'עבודת ישראל' (ליקוטים) להרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע, וזה לשונו: לכן יש ליהרר שלא להתרשל חס ושלום מעבוד ה' על פי טפשות היצר הרע לאמר הנה העתים הללו אין דעתי צלולה בהם לעבוד ה', כי הם ימי קטנות המוחין, אדרבה יתחזק את עצמו בכל יכולתו לשבר המסך המבדיל ולקרב אל משכן ה', כמו שכתבתי כבר על פי מה שראינו הנהגה אחת ממולך תקיף וחכם שלא היה נלחם כל ימיו עם אויביו בארצו ולא נתנם לעבור בגבולו כי אמר פן ישחיתו את גבולי, אבל אזר כגבור בגבורה ויצא ונלחם במדינת שונאיו. וכן יש לקחת מזה מוסר השכל בעבודת ה' יתברך, כי אין נפלא להיות עובד כיון שהוא במוחין דגדלות ולעורר מלחמה, כי אז העת מוכן להקדיש יוצרנו בשמחה ובששון, מה שאין כן בימי הרעה הנמוכים בשנה ושורה בהם הקטנות, אז יצא כל אדם כבדק חצו להכות באגרופ רשע וללחום מלחמות ה' ולהסיר כל המסכים וכל מיני השחרות עד אשר יצא כנוגה לצדקו, והבא לטהר מסייעין לו.

הנה בפרשה זו של פרה כתוב בתורה (במדבר יט, יד), "זאת התורה אדם כי ימות באהל", אמר על כך ריש לקיש (שבת פג.), "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר 'זאת התורה אדם כי ימות באהל'", ולדברנו ייאמר, היכי דמי ממית עצמו עליה, אין זאת אלא באותם זמנים של קטנות המוחין שאינו מרגיש בהם שום חיות ושמחה בעבודתו, ובכל זאת מחזק עצמו לקיים דברי התורה והמצוות ולהמשיך בעבודת הבורא כמימים ימימה, עליו אמרו שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, כי העבודה של הימים האלה נותן הקיום והוא הוא העדות הנאמנה לכל התורה והעבודה שלו בשאר הימים שהם רק כי כן ציווה הבורא יתברך שמו, ועל כן נאמר מאמר זה בפרשת פרה שכל עניינה לקיים מצוות השי"ת אף בלא שמבין טעמה ועניינה.

אשר אין בה מום - לא עלה עליה עול

עוד מצאנו כמה וכמה עניינים בעבודת ה' ודרכי המוסר שהפיקו נוגה רבותינו הקדושים מפרשה זו של פרה אדומה, וכמו שכתב הרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע (עבודת ישראל - פרשת פרה), שמכאן למדים כי האדם הרואה את עצמו כי הוא כליל השלמות עד כי אין בו שום חיסרון אפילו כל שהוא, ממש הדר שבהדר בלתי לה' לברו, הרי זה סימן מובהק כי עדיין עומד הוא רחוק רחוק ועדיין לא דרכה רגלו כלל בחצרות בית ה' ועבודתו יתברך שמו.

דבר זה יתפרש בדברי הכתוב (במדבר יט, ב), "פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול", וכלומר שהמחזיק עצמו לצדיק תמים אשר

ראה גם מה שכתב הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע מה שכתב בקונטרס 'ספר הזכרונות' (מצוה ראשונה): ודברים אלו עיקר גדול בהתחזקות האמונה, להאמין שהשם יתברך משגיח עליו עם קטנות מדרגתו כמו שהוא משגיח על הגדול שבגדולים, כי לפניו הכל שוים, וכל קטנות האמונה בא על ידי הייאוש בעצמו.

ממש אין לו שום מום וחסרון כלל, סימן מובהק הוא זה 'אשר לא עלה עליה עול' - שמעולם לא עלה עליו עול מלכות שמים.

ומהו עצה לתיקון נשמתו, "ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה אל מחויץ למחנה (שם, ג)", צריך לקרבו לצדיק העובד את השי"ת באמת, והוא יוציאו מחויץ למחנה ויראה לו כי עדיין לא התקרב כלל לעבודתו יתברך שמו, ומתוך שיכיר במצבו האמתי יתעורר לבו להתקרב לחצרות בית אלוקינו להיות עבד ה' באמת.

עוד סימן מובהק נתן הספה"ק 'עבודת ישראל' בכדי לידע ולבחון האדם את עצמו האם איש הגון הוא ואם לאו, והוא שיבחון את מוצאי פיו האם שמורים הם כראוי מדיבורים אסורים וכיוצא בזה, וזהו מה שכתוב בהמשך הפרשה (שם יט, טו), "וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא", דהיינו מי שכלי הפה שלו פתוחים לרווחה ואינו נותן עליהם מחסום וצמיד פתיל על פיו, ואינו מונע עצמו מלדבר כל דברי מרמה לשון הרע ורכילות וניבול פה, וודאי אינו צדיק, אלא 'טמא הוא' עד שישוב בתשובה וינחם על מעשיו להיות איש צדיק וישר הנוצר לשונו מרע ושפתיו מדבר מרמה.

מי יתן טהור מטמא - לא אחד

על כן רעים ואהובים, עתה בשבת גדול וקדוש זה 'שבת פרה' נתחזק ונתגבר ביותר בכל אלו העניינים, בין בסור מרע ובין בעשה טוב, ועל ידי כן נזכה להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, וביותר באם מכוונים היטב בפרשה של פרה הרי זה עולה כאילו קיימנו את המצווה בפועל וזכינו להזות על עצמנו במי החטאת, וכדכתיב 'ונשלמה פרים שפתינו', ובזכות זה נזכה שיערה עלינו הקב"ה רוח טהרה ממרום, ונזכה להתחזק בכל ענייני הקדושה אשר לב יודע מרת נפשו היכן נמצא מצבנו באלו העניינים, ואין לך השעה כשירה לערוך את חשבון הנפש יותר משבת זה ולשוב אליו כבראשונה.

וצריכים אנו לידע ולהיוודע על הכח הגדול שיש בידינו להתגבר על היצר הרע אשר במערומיו מתעצם עלינו תמיד, ובעיקר בזה שהוא מצליח ליטוע בליבנו הרגשה מדומה כאילו ואם נפלנו בידו שוב ושוב הרי שכבר אין לנו תקומה מלפניו, ודבר זה אינו, וכדפירש הרה"ק בעל ה'דברי שמואל' מסלונים זי"ע את מאמר הכתוב באיוב (יד, ד) "מי יתן טהור מטמא לא אחד". וזהו פירושו, "מי יתן טהור מטמא" – כיצד יכולים אנו להיות טהורים ולצאת מן הטומאות שנפלנו בתוכו, העצה היא "לא אחד" – על ידי שפעם אחת בלבד אנו מתגברים כנגד היצר בכל התוקף ואומרים לו 'לא' בכל הכח, מיד נמסך עלינו ממרום רוח טהרה וקדושה ומקבלים אנו הכח והעוז לעמוד כנגדו ולהתגבר עליו תמיד.

'גוטע שבתים'

ובשבת זה יש לנו כח כפול ומכופל, קודם כל הכח של שבת פרה וכדביארנו בארוכה, אבל גם יש את הכח המיוחד של שבתות אלו של ה'ד' פרשיות, וכפי שאמר הרה"ק רבי פנחס מקאריין זי"ע (אמרי פנחס שער ד שבת ומועדים) לבאר את מנהג העולם לכנות שבתות אלו בשם 'גוטע שבתים' [= שבתות טובות]. ואמר שבשבתות אלו מתגלה קדושה יתירה ואור גדול יותר משאר כל שבתות השנה, טעם הדבר, היות וכידוע שבספר התורה שורה קדושה עצומה, עד כי אין לשער את האור הגדול והנורא הגנוז באותיות התורה, אכן, לרוב קדושתם גוללים את ספר התורה וכורכים אותה בתוך מפה ומצניעים את הספר בתוך ארון הקודש, וכך אין העין שזופתן אלא בזמנים מיוחדים שבהם מוציאים את הספר מן הארון וקוראים בו, ובשעה שמוציאים הספר וודאי שורה שם אור גדול ומתעורר עת רצון.

ולכן באלו השבתות של ד' פרשיות שמוציאים לא רק ספר תורה אחד בלבד אלא שנים, אחד של פרשת השבוע וגם את זאת של הקריאה המיוחדת, אשר על כן אין לשער את ריבוי הקדושה והאור הגדול הנשפע בזמן זה, ושפיר מובן מדוע קורין לשבתות אלו 'גוטע שבתים', על שם הקדושה היתירה והעת רצון המיוחד הנשפעת בזמנים קדושים אלו.

מקוה ישראל ה'

על כן אין לנו אלא לסיים בדברי המשנה (יומא פרק ח משנה ט) המלהיבים ומחזקים כל אדם אשר נפש ישראלית נסוכה בקרבנו, "אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, (יהזקאל לו, כה) 'זורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'. ואומר, (ירמיה יז, יג) 'מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל". ויהי רצון שנוכה להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה בעגלא ובזמן קריב.

